

เอาใจเด็กทุนอาเซียน ฉายความรู้สึกต่อไทย

ตะวัน หวังเจริญวงศ์

ปิออบิน เวทีสัมมนาหัวข้อต่างๆ ที่เกี่ยวข้องกับประชาคมอาเซียน มักพูดคุยและวิเคราะห์กันแต่มุมมอง ความคิดเห็น และความรู้สึกของคนไทยต่อเพื่อนบ้าน ยังไม่ค่อยมีพื้นที่เปิดให้เพื่อนบ้านได้เล่าถึงความคิดเห็น ความรู้สึกต่อคนไทยและประเทศไทย กลุ่มที่มีโอกาสสัมผัสเรื่องราวต่างๆ ในบ้านเรามากที่สุดกลุ่มหนึ่ง คือกลุ่มนักศึกษาทุนที่เข้ามาเรียนในไทย

ดาลิส เลง นักศึกษาจากกัมพูชา ผู้ได้รับทุนการศึกษาระดับปริญญาโท หลักสูตรวิศวกรรมศาสตร์ สาขาวิชาการคำนวณในระบบวิศวกรรม วิทยาลัยนานาชาติ สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้า เจ้าคุณทหารลาดกระบัง (สจล.) เล่าว่า อยู่เมืองไทยมาประมาณ 2 เดือน ยังไม่ค่อยไปไหนไกลจากมหาวิทยาลัยนัก เพราะมีปัญหาการสื่อสารกับคนไทย เขาพูดภาษาไทยไม่ได้ คนไทยก็พูดภาษาอังกฤษไม่ได้

“เวลาจะไปไหนผมจำเป็นต้องมีคนทีพูดภาษาไทยได้ไปด้วยตลอด ผมไม่สามารถไปไหนคนเดียวได้เลย แม้กระทั่งซื้อของทั่วๆ ไป คนขายก็ฟังผมไม่เข้าใจ”

เขาเสริมว่า เด็กกัมพูชาตั้งแต่อายุ 10 ขวบขึ้นไป ก็เริ่มจะสามารถพูดภาษาอังกฤษได้แล้ว บางคนอาจไม่ถึงขั้นพูดได้ดีนัก แต่อย่างน้อยก็สื่อสารได้ หากต้องการจะรวมกันเป็นประชาคมอาเซียนและเกิดความกลมกลืนกันทางวัฒนธรรม จำเป็นจะต้องมีภาษากลางเป็นสื่อกลาง คน

ไทยเองก็ต้องแก้ปัญหาเรื่องนี้

สำหรับสาเหตุที่เขาเลือกมาเรียนที่เมืองไทยนั้น ประกอบด้วย 3 เหตุผลหลัก 1.ไทยมีสถาบันอุดมศึกษาที่เปิดสอนระดับสูงกว่าปริญญาตรีมากกว่าประเทศอื่นในอาเซียน 2.ไทยกับกัมพูชามีหลายสิ่งที่คล้ายคลึงกัน เช่น อาหาร สิ่งแวดล้อม ทำให้ไม่ต้องปรับตัวมากนัก และ 3.ไทยกับกัมพูชาอยู่ไม่ห่างไกลกันมาก หากจำเป็นต้องกลับบ้าน เดินทางด้วยรถยนต์ใช้เวลาเพียง 3-4 ชั่วโมง หรือเครื่องบินเพียง 1 ชั่วโมง

ทั้งนี้ 2 เดือนที่ผ่านมาในรั้ว สจล.ก็มีสิ่งที่เขา มองว่าน่าสนใจหลายสิ่ง เช่น ห้องสมุด และห้องแล็บของ สจล. เป็นพื้นที่ที่เปิดกว้างให้ได้ทำงานและเรียนรู้สิ่งใหม่ๆ ได้อย่างเต็มที่ พื้นที่เหล่านี้ดีกว่าที่กัมพูชาพอสมควร

ด้าน **มาลิน เพชรสวงค์** นักศึกษาจากลาว

กั๊งกิวกล

มาลิน เพชรสวงค์

ดาลิส เลง

บอกว่า มี 2 เหตุผลที่ทำให้ตัดสินใจมาเรียนที่เมืองไทย 1.ความสนใจในวัฒนธรรมไทย เขาอยากลองมาดูด้วยตัวเองว่าวัฒนธรรมไทยที่คิดกับวัฒนธรรมไทยที่เป็นจริงแตกต่างกันอย่างไร

2.การใช้ภาษา คนลาวและคนไทยสามารถสื่อสารกันด้วยภาษาของตัวเองแล้วเข้าใจกันได้ จึงทำให้ไม่ต้องปรับตัวมากนัก

ส่วนสาเหตุที่เลือกมาเรียนที่ สจล.นั้น เนื่องจากให้ทุนในด้านที่สนใจสามารถต่อยอดความรู้จากที่เขาเคยจบปริญญาตรีด้านวิศวกรรมคอมพิวเตอร์และเทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสารของมหาวิทยาลัยแห่งชาติลาวได้ ประกอบกับได้ยินชื่อเสียงของ สจล.แบบ “ปากต่อปาก” ตั้งแต่อยู่นในลาว “สถาบันอุดมศึกษาของไทยที่คนลาวรู้จัก ได้แก่ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเชียงใหม่ แต่ถ้าด้านวิทยาศาสตร์ก็ต้อง สจล.”

ปัจจุบันเขาเริ่มมีโอกาสเดินสายไปพบปะพูดคุยกับคนลาวในไทยบ้างเช่นกัน โดยผ่านงานของสมาคมนักเรียนลาวในไทย อย่างไรก็ตามยังไม่รู้ว่ามียานคนลาวกลุ่มอื่นๆ อยู่ที่ไหนในไทยบ้าง เมื่อเรียนจบแล้ว สิ่งที่เขาต้องการคือการกลับไปสอนต่อที่ลาว และใช้ทุนคืนอีกราว 4 ปี แต่หากมีโอกาสในอนาคตอยากกลับมาลองทำงานในไทยดูเช่นกัน

ขณะที่ **กั๊งกิวกล** นักศึกษาจากเวียดนามบอกว่า แม่เพิ่งมาอยู่ไม่นาน แต่ก็เข้าไปในเขตเมืองของกรุงเทพฯ เป็นประจำ เพื่อเล่นฟุตบอลกับเพื่อน รถไฟฟ้าบีทีเอส และรถไฟใต้ดิน เป็นสิ่งที่เขาประทับใจมาก ช่วยให้การเดินทางสะดวก นอกจากนี้คนใน สจล.และคนทั่วไปก็ค่อนข้างเป็นมิตร ยิ้มแย้มแจ่มใสดี เช่นเดียวกับที่เคยได้ยินมาก่อนหน้าจะเดินทางมา ■